

[Flemming Jensen]

»Mindretallet kan acceptere, at lovforslaget begrænses til lokalradiovirksomhed, fordi man forventer en endelig afklaring også af TV-delen inden 1. februar 1986, hvor ikke mindst den fremtidige finansiering vil få en plads. Mindretallet finder, at en sådan finansiering ikke bør ske gennem offentlige kasser, men at reklamefinansiering bør inddrages.«

Det er pudsigt nok stadig vores standpunkt, og jeg tror ikke, det er muligt for mig, uanset hvor meget jeg anstrenger mig, at sige ret meget nyt i den standende reklamedebat. Forsøgsordningen har vist, at det er meget svært at finansiere den brogede mangfoldighed af sendere, som vi vistnok alle ønsker, hvis man udelader reklamerne.

Ikke mindst for radioen vil det være rigtigt, at man tillader denne form. Der er dem, der har hævdet – jeg mener med urette – at reklamer i medierne alene af økonomiske grunde ensidigt vil tilgodese de kapitalstærke interesser. Ja men med radioen kommer vi formentlig på et økonomisk niveau, så også det lokale, ofte mindre, erhvervsliv kan deltage. Men andre ord: vi styrker de lokale interesser.

Om kontrollen med et eventuelt forbud skriver ministeren i bemærkningerne til lovforslaget:

»Ministeriet finder endvidere ud fra administrative hensyn, at det vil være uheldigt at arbejde med reklameforbud, hvis overholdelse erfaringerne fra forsøgsperioden har vist at det er vanskeligt at kontrollere.«

Det er en ualmindelig elskværdig måde, ministeren her udtrykker sig på, når vi tænker på, hvad der egentlig er sket på dette område, f.eks. inden for Dan-TV.

Det kan ikke være rimeligt, at vi skal finansiere hverken radio eller TV f.eks. med bingospil. Det er jo efterhånden også blevet et halvuartigt ord. Det kan ikke være rimeligt, at bingokulturen skal betale gildet. Det kan heller ikke være rimeligt, at den overhåndtagende bingoisme skal genere specielt de mindre idrætsforeninger. Det er ikke noget, vi kan bygge på i fremtiden.

Vi er selvfølgelig enige med alle andre om, at reklamer skal bringes på en ansvarlig måde, og vi håber og tror, at der kan skabes flertal for det.

Vi hilser med tilfredshed, i modsætning til hr. Tastesen, åbningen over for pressen.

Vi har i kulturudvalget fået mange henvendelser om dette problem, og de har bestyrket os i, at det ville være forkert at sætte hindringer op over for pressen, ikke fordi vi ønsker et meningsmonopol, hvis det er det, man frygter, men her har vi jo også de lokale nævntil til at se til, at det ikke vil ske.

Så skal jeg i øvrigt slutte – fordi lampen så småt begynder at lyse – med at sige, at vi også er enige i de bemærkninger, der er gjort om politiske partier og om religiøse bevægelser, som jeg opfatter som religiøse sekter. Det er rigtigt, at vi har kunnet samtale om disse ting, og det skal man fortsat kunne. Det er demokratiets væsen. Det er rigtigt, at vi skal have det størst mulige flertal, men har vi egentlig ikke nu samtalen så meget, at det er lige ved at gå over gevind? Er vi ikke kommet dertil, hvor man må forvente handling af os – gerne med et stort flertal? Bliver det ikke med et stort flertal, hilser jeg med tilfredshed ethvert flertal, også uden om hr. Tastesen, hvis grundlovsfæstede ret til at ytre sig jeg selvfølgelig ikke kunne tænke mig at røre.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Det var hr. Flemming Jensens interessante bemærkning om, at han også gerne hilste et smalt flertal med tilfredshed om nødvendigt. Det kunne jo tænkes, der blev et smalt flertal uden om hr. Flemming Jensen i denne sag.

Helge Sander (V):

Det er efterhånden ved at være en belastning at være medieordfører i dette ting. Befolkningen står mere og mere uforstående over for, at vi ikke kommer et skridt længere, og i så henseende må jeg da give min fulde tilslutning til hr. Flemming Jensens indlæg vedrørende bredden i et forlig, således at vi i det mindste kan få stablet TV 2 på benene. Godt nok er det således i dag, at det er lokalradioer og især lokal-TV, vi har på dagsordenen, men sandheden er jo den, at for at vi kan komme videre, er det TV 2, der ligesom er kruttappen. Vi må have fundet en samlet mediepolitisk løsning, for at vi kan komme videre.

Det er da forståeligt, at befolkningen ikke kan følge os, når man nu ser, at der, uanset om man er socialdemokrat eller man tilhører